Öküzler ve Mandalar

Allah biliyor ya… kimi zaman şu insanoğlu denen canlıya acayip gıcık oluyorum. Yani kendini aşırı önemseyip, bu dünyada bir şekilde kendini göstermeyi başaran, spikerin arkasında poz veren zibidiler misali ön plana zıplayan bu insan denen canlının ne kadar da gereksiz bir ayrıntı olduğunu düşünüyorum hep. Allah'a zihnimin karanlık kuytularında monolog tarzında hayıflanarak arzuhal ettiğim anların, ruhumun sanal poposunu yere vurarak haykırdığı ve olan bitenden davacı olduğu günlerin sayısı, hiç de azımsanmayacak kadar çok aslında: 'Allah'ım! Senin kulların arasında o kadar çok cahil insanlar var ki' diye geçiriyorum içimden sık sık. 'O kadar çok cahil cühela yaratık ben insanım diye ortalarda geziniyor ki. Sureti dışında insan olduğuna delalet edecek bir özelliği olmayan o kadar çok öküz, o kadar çok manda, o kadar çok yılan, o kadar çok böcek var ki bu dünyada.' Manda, öküz vs. derken mecazi olarak konuşuyorum tabii. Aslında bahsettiğim bu canlıların hepsi de söz konusu cahil cühela insanlardan çok daha temiz bir seviyede bulunuyor. Hiçbir hayvan hainlik yapmaz örneğin. Hayvanlar alçak zihniyetlerin esaretinde değil. Yalan söylemezler, riya nedir bilmezler. "Yarın" kaygısına esir olup, namertlere yağdanlık olmazlar.

'Bütün bunları yapsa yapsa, insanoğlu denen o fuzuli yaratık yapar…', diye çağlıyor içimden her defasında coşkulu bir isyan dalgası ve sağduyu tekneciğimi alabora etmek üzere yükseklere doğru atılıyor. Ancak tam o an aklıma bir sahne geliyor ve tehlikeli fırtınayı bir çırpıda dindiriyor, ruhuma paraşüt olup yere çakılmamasını sağlıyor. Kutsal kitaplar silsilesinin en son ve geçerli üyesi olan Kuranı Kerim'de geçen bir sahneyi kastediyorum: Allah meleklere hitap ediyor ve yeryüzünde "insan" denen varlığı yaratacağını söylüyor. Bunun üzerine melekler şaşırıyor. Böyle zararlı bir varlığa ne gerek var diye soruyorlar (demek ki insanoğlunun ne mal olduğunu -aslında olacağını- çok iyi biliyorlar). Fakat Allah onları biraz da azarlayarak hizaya sokuyor. Meleklerin her şeyi bilmediğini söylüyor. Onlar da tam bir teslimiyet ile Allah'tan af diliyor. Bu sahneyi hatırladıktan sonra, ben de her defasına af dileyerek o meleklerle aynı tepkiyi veriyorum ve yüzüm kızarıyor. Evet, insan denen varlık dünyadaki en tehlikeli yırtıcıdan daha yırtıcı ve en güçlü canavardan daha canavar. Ama Allah onu yaratılmışların en şereflisi diye tanımlıyor. Çok ilginç. Ve ilginç olduğundan daha çok da şaşırtıcı. Yaratılmışların en şereflisi hem de! Bir düşünün… Kürkleri zarar görmesin diye silah kullanmayıp, fok yavrularını sopalarla döve döve öldüren insan… On binlerce türdeşinin tepesine nükleer bomba atarak, buharlaşmalarına medeni kılıflar uyduran insan… Yetmiş yaşına gelip, kendi torununa tecavüz eden insan… Ama demek ki olay bu kadar basit değil. Daha derin düşünülmesi gerektiğini bilmek lazım. İblis düşünemedi ve karşı geldi. Bilmeliydi ki, insanların büyük çoğunluğu "yaratılmışların en şereflisi" tanıma uygun davranmasa da, bu övgüyü hak eden az sayıdaki bazı insanların var olması gerekiyor yine de. Peki ama kim bu azınlıktaki şerefli insanlar? Nerede bulunurlar? Onları nasıl tanıyabiliriz? Ve hatta: Onlar gibi olmak için ne yapmak gerekiyor?